

Kati
Neuvonen

KUOLLEET
EIVÄT
SUUTELE

NTAMO

KUOLLEET EIVÄT SUUTELE

Kati
Neuvonen

KUOLLEET
EIVÄT SUUTELE

NTAMO
Helsinki
2025

KIITOKSET

Suomen Kulttuurirahasto, Varsinais-Suomen rahasto
ja Päivi Haanpään Kirjoittajaretriitit 2023 ja 2024

© KATI NEUVONEN

ISBN 978-952-215-959-5

ULKOASU & TAITTO

Göran de Kopior

KANNEN KUVA

Gustav Klimt, *Mäda Primavesi* [(1903–2000)] (1912/3),
öljy kankaalle, 149,9 x 110,5 cm,
The Metropolitan Museum of Art,
New York, Yhdysvallat

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

NTAMO

Helsinki 2025 (IV LINJA 18, 00530 HKI)
www.ntamo.net (info.ntamo@gmail.com)

Kuulostelen hiljaisuutta. Ja minä löydän, korkealta ja kovaa minä löydän merkityksen. Se ei ole mitätöntä, se on korvaamatonta, arvokasta, vääjäämätöntä kuin ensimmäisen silmun puhkeaminen oksaan keväällä. En ole enää nuori, en ole vanhakaan, asun taloani uhmakkaasti, sitä naapurit pelkäävät, varastan heiltä kaikki omenat pihoilta. Nyt ei ole syksy vielä, raakileet omistavat kadun ja ystävän pienen puun. Se ei kasva katosta läpi, en minäkään, täysi mittani on 176,5 senttiä, omistan niistä jokaisen ylpeästi, olen täyttä lihaa ja sen kyllä huomaa. Taas minä päädyn parvekkeelle huutamaan, taas minä kuiskaan sanoja eläimelle, jota mieheksi kutsutaan, taas on rauhallista suudella. Tässä minä sanon että stop. Ei mennä loppuun asti, mennään alkuun, alussa oli kukka ja mehiläinen ja ne rakastivat toisiaan.

Lähden seuraamaan ääniä, ja niin minä olenkin äitini rinnoilla. Syntymässä pääsen vapauteen, en osaa puhua, osaan itkeä, minulla on vahva ääni, kaipaankin jo silloin, simpukka, kuuluu kohinaa, meri se taas viskoo rannoille, tukevalle maalle, opin kävelemään omin jaloin, käsillä en osaa, ostan kengät, ne vievät minua tahdottomille retkille, oppimaan asentoja, kuinka poseerataan kuvissa, joista katson, että olen todella olemassa, olen se suurin lapsi, vasemmalla polvella istumassa, en pelkää joulupukkia, soitan hänelle kitaraa, en suuta, vedän häntä parrasta, en nenästä, en osaa valehdella, olisin totuuden torvi, jos osaisin puhua, en osaa puhua, osaan piirtää ihmisen, minulla on tarkka viiva, ja kartan, mutta kukaan ei löydä luokseni, tai halua, työnnettä rintakehäni ulos, nenäni kohti kattoa, valmistaudun lähtöön, maailmaan.

Kuka meitä lapsia jakaa, päättää maat, kaupungit ja perheet, ehkä en sovi, joudun kuin pala väärään peliin, eikä perhettä voi vaihtaa, olen loppuelämäni noiden ihmisten, vanhempieni lapsi.

Toiset oppivat puhumaan aikaisemmin kuin minä, minusta tuli toivoton tapaus, hiipijä, tarkkailija, hämmentynyt yksilö.

Hengitän, suuni on avattu, siellä pyörii karuselli, jonka kyydissä sanat istuvat, putoavat kielen päälle, nielen ne mahaan, minusta ei tule vatsastapuhujaa, tulee simpukka suureen maailmaan, meri heittelee ympäriinsä, kunnes laskeudun sairaalaan, myöhemmin pappi sanoo kuka minä olen.

Menneisyys haamuaa, työnnän sen pois,
tämä on lyyrinen hetki,
syynnyn äidin rinnoille,
ota minut vastaan,
haluan kädet ympärilleni,
mahdun ovesta ulos,
kaipaen sinua.

Mahdotonta kuvitella tulevaisuutta.

Mihin nämä lapset jaetaan, ne eivät osaa puhua, kuka huolii kotiinsa hiljaisen
pään?

Minut laitettiin äitini rinnoille, päästin toiveikkaan parkaisun, sitten hiljenin
vuosiksi.

Opettelin ka-ka, ma-ma, au-to.

Kuuntelen tarkasti,
en kuule mitään,
unet ovat reikiä täynnä,
päivät samoin,
liukastun, makaan maassa,
katson kattoon,
tähdet laskeutuvat läpi,
huone alkaa valaistua,
kävelen sitä edestakaisin,
imen ja otan vastaan pisteitä,
yhdistelen niistä ihmisen.
Sinä se olet, uskon silmiäni,
töitä on vielä paljon tehtävänä,
puhuminen olisi ratkaisu ongelmiini,
en puhu, hengästyn.

Me huudamme mykkää huutoa, meidän suumme on suljettu näkymättömällä teipillä. Voin erottaa sanan sieltä täältä, ehkä vain kuvittelen. Äiti, en pysty, au, sinä et, miksi.

Kuuntelen vaimennettuja ääniä, mykkä huuto kasvaa, me emme tiedä, mikä on lintu, meri tai armo. Ulkona sataa, koska on aika näyttää kuinka itketään, sisällä itketään, ei huudeta.

Revitään pois ne teipit suut edestä, ei hävetä silmiä päästä, ollaan ensimmäistä kertaa olemassa. Ojennutaan sikiöasennosta koko pituuteen, sillä tämä on syntymä, leivotaan suuri kakku, puhalletaan kynttilät ilmaan, räjähtävä ilotulitus, eikä näin ole vietetty kenenkään syntymäpäiviä sitten ensimmäisten aikojen. Tämä on toinen aika, tämä on puhumisen, laulamisen, elämisen, kylläisyyden aika.

Jaloissa kasvukipuja kiipeän puuhun, en tahdo tulla
alas, en aikoihin, katson näköaloja kuin villiä suurta
viidakkoa: kaupunki nitisee liitoksissaan. Minulla on
valtavasti tukkaa, kieputan sitä sormeni ympärille.

KUOLLEET EIVÄT SUUTELE on
Kati Neuvosen
kuudes kirja.

N T A M O 2 0 2 5

ISBN 978-952-215-959-5